

תנו רבנן: אם השמיט בה הקורא פסוק אחד⁵⁶, לא יאמר: אקרא עתה את כולה מכאן ואילך, ואחר כך אקרא את אותו פסוק, אלא, קורא מאותו פסוק ואילך.

נכנס לבית הכנסת, ומצא את הצבור שקראו כבר חציה של מגילה, לא יאמר: אקרא עתה חציה הנוותר עם הצבור, ואחר כך אקרא חציה הראשון, אלא קורא אותה מתחילתה ועד סופה⁵⁷.

שנינו במשנתנו: מתנמנם יצא וכו'.

היכי דמי מתנמנם?

אמר רב אשי: נים [ישן] ולא נים, תיר [ער], כדמתרגמינן "ויקץ" — "ואיתער" ולא תיר⁵⁸, דקרו ליה — ועני [ועונה]. ולא ידע לאהדורי סברא כששואלין אותו, וכי מדכרו ליה את הסברא — מידכר⁵⁹.

מטושטשות או מקורעות — פסולה.

ועיי' בטורי אבן, שנסתפק היכא דחסרה חציה, אי כרובה דמי — ופסולה, או דלמא כמיעוטה דמי — וכשרה. ועיי' בשפת אמת.

ובקרבן נתנאל הקשה, דמדאמרינן "הא בכולה", משמע, הא רובה — כשרה. ומדאמרינן "הא במקצתה" משמע, הא ברובה — פסולה! וכתב לחלק, דכהשמיט אותיות או פסוקים, דווקא במקצתה כשרה, אבל רובה — פסולה. ובמטושטשות, דווקא בכולה פסולה, אבל ברובה — כשרה. עיי"ש.

56. כתב הר"ן, דה"ה אם השמיט בה תיבה אחת, שצריך לחזור למקום אותה תיבה, ולקרות משם ולהלך. והאי דנקט הכא פסוק אחד, לרבנותא נקטיה, דסד"א דחד פסוקא מילתא באנפי נפשיה הוא, ואפשר למקרייה בתר הקריאה, קמ"ל דלא.

וכתב, דהיינו נמי רבותא דהאי דלהלן: "נכנס לבית הכנסת ומצא שקראו חציה וכו'", דאע"ג דכל פלגא ופלגא — עניין בפני עצמו הוא [יותר מפסוק אחד], אפילו הכי לא יקרא עמהם עתה, אלא יקרא כסדר מתחילה ועד סוף.

57. הריטב"א בתחילת הפרק מוכיח מהכא, דהאי דאמרינן דהקורא למפרע לא יצא, היינו אפילו אם הקדים פרשה לחברתה. וכתב דבק"ש

לא אמרינן הכי, דתנן בברכות [י"ג ע"א]: "היה קורא בתורה והגיע זמן המקרא, אם כיון לכו יצא". ומשמע שהיה קורא כדרך שכתובה בתורה, אע"פ שקורא למפרע! וביאר, דהכא במגילה, אם היפך הפרשיות, הרי היפך כל הענין. משא"כ גבי ק"ש. וכ"כ הרמב"ם [פ"ב מהל' ק"ש הי"א] כדברי הריטב"א. ועיי' בביאור הגר"א [או"ח סי' ס"ד ס"ב] שכתב, דמהתוספתא לא משמע הכי.

58. כתב הר"ן, דאיכא מאן דמפרש, ד"נים ולא נים" — היינו בתחילת שינה, ו"תיר ולא תיר" — היינו שהיה כבר ישן — וניעור, אלא שכשניעור — לא ניעור יפה. עיי"ש [וע"ע בתוס' בתענית י"ב ע"ב, ובתוס' בנדה ס"ג ע"א]. ועיי' בט"ז או"ח סי' תר"צ סק"ח, שכ' דאין חילוק בין תחילת שינה לסוף שינה. והיינו כהך פירושא.

אמנם בב"ח [שם] כתב, דבין "נים ולא נים", ובין "תיר ולא תיר" — בתחילת שינה מיירי. ולהכי פסק להלכתא, דדווקא בתחילת שינה, אם קראה מתנמנם — יצא. אבל בסוף שינה — לא יצא. עיי"ש.

ובבה"ל סי' תר"צ סקי"ב כתב להלכתא, דאין חילוק בין תחילת שינה לסוף שינה.

59. וכתב הרשב"ם בפסחים [ק"כ ע"ב], דהיינו,